

БРАТЧУК

УКРАЇНСЬКИЙ
Б. 1013
МУЗЕЙ-АРХІВ

З МИНЕЇ ЗА

VIII - 1946

Ч. 2. Місячник Станиці Братства св. Рафаїла в Ляндсгуті

З листа Преосвященного Владика Еп. Мир Івана Бучка з Риму до української емігранції Регенсбурзької області.

Високоповажани Панове, дорогі в Христі Братя!

Дуже сердешно дякую Вам за Ваше миле й цінне письмо з дня 6. грудня м.р. яке wraz з цінними залучниками переслав мені наш добрий о. Др. Петро Дячишин. Зокрема дякую Вам за ті Ваші сердешні привіти й побажання та й прошу прийняти від мене з Новим Роком 1946 мої найкращі, хоч уже дуже спізнені, зато тим сердечніші побажання, щоби Милосерний Господь зволив благословити Вас усіх, а з Вами й цілий наш український народ, зокрема наших бездольних збігців найбагатшими щедротами Св. Його Пресвятого Серця, потіхою з небам і доброю надією на многі, многі й щасливі літа.

З великою увагою й правдивим зацікавленням прочитував я Ваші залучники та й подивляв у них ту велич українського духа що серед такого страшного лихоліття не то, що не заломлюється, але виявляє свої найшляхотніші змагання для оборони найкращих здобутків християнської культури й цивілізації.

Рад би я дуже оодай на хвилюк знайтися між Вами, поговорити лицем у лице, потішити Вас Божим Словом і з близька благословити. Та, нахаль, воно тепер неможливе з багатьох зглядів. Часи лукаві. Та й не дуже булоби вказане, хочби й на короткий час опускати мій теперішній осідок тоді, коли саме з того місця можна найкраще чувати над усма нашими справами, а при цьому так воно складається, як і завжди було в нашій історії, що тільки від Святого апостольського Престолу можемо сподіватися правдивого спочування в нашій негоді, а то й могутнього голосу в нашій обороні. Не вважаю за вказане тут описувати ті всі випадки, хочби тільки з останніх місяців, що з них вчлена інтервенція Святого Вітця відвернула загрозливу небезпеку від наших нещасних збігців в тому чи іншому таборі. Правда, в теперішніх умовах всеосвітньої політики не можемо ми уповати на повний успіх інтервенції Святого Вітця перед могутніми цього світу, які клонять голови перед авторитетом атомової осмби, але верадо признають авторитет Христового Намісника. Та зате наша надія кріпиться довірям до могутньої інтервенції Святого Вітця перед Милосерним і Всемогучим Богом, бо маємо напевні докази й заповнювання зі сторони Святого Вітця про його особливе звідкавлення нашою долею, про його молитви за особисті та й про візвання цілого християнського світу до мо-

литов і покути за кращу долю українського народу. /підч. Ред./

Це для нас цінніша інтервенція, як ті всі голоси в нашій обороні зі сторони цієї, чи тої потуги, або навіть і всіх їх на купу, бо ці другі інтервенції чи протекції моглиби нас тільки в блуд впровадити, звертаючи нашу надію на людську поміч, а тимчасом у Святому Письмі сказано, що "Проклят чоловік, наділяйся на чоловіка." Історичні події останніх часів повинні вже раз навчити нас, які гірші розчарування і прокляття несе за собою звязування своїх надій з тою чи іншою людською потугою. /підч. Ред./

Оттої доброї надії, спертої на довірю в батьківське Боже Привидіння, що чуває над нами з більшою любов'ю, як чуває над долею воробця на даху, надії спертої на довірю в Боже Милосердя, Справедливість і Всесилу з цілого серця бажаю Вам, мої дорогі в Христі Братя, щоби заєдно повторювали те, що колись сказав Праведний і Многострадальний Йов до Господа Бога: "Хоч і вбивби Ти мене, я не перестану на Тебе надіятися і уповати на Тебе". Саме таке непохитне уповання Богу подобається і немов примушує Бога й Вітця нашого, щоби зглянувся на нашу недолю, бож Він, як каже Псалмопівець: "Щедр і милостив Господь довготерпелив і много-милостив не до кінця прогнівається, ниже во вік вгадуєть".

Ще раз і ще раз з цілого серця благословлю Вас, дорогі в Христі Братя, і з Вами разом благословлю й цілий наш любий і многострадальний український нарід

Відданий Вам у Христі Господу

брат і слуга

+ ІВАН

Єпископ АВ.

П Р О М О Л И Т В У

Одного разу Ісус довго молився на самоті, а коли перестав, сказав до Нього один з його учеників: "Господи, навчи нас молитися". /Лк. XI.1./

Одним з дуже могучих середників, що веде нас до звершеності є молитва. Є це піднесення духа до Бога або: є це розмова з Богом.

Від непамятних часів людство молиться. Поганин Плітарх стверджує: "Нема жадного народу, котрий не виконувавби обовязку молитви і не приносив жеотви".

В християнстві молитва стоїть на передовому місці. Молитва це наслідок пізнання немочі людини і сили того, до кого молимося. В християнстві Той, до котрого молимося - Всемогучий! Проте й молитва християн важка у наслідках! до молитви спонукує нас наша неміч, тягарі нашого життя і приказ Христа. Скільки то терпіння, сумнівів, болів душі маємо ми на скитальщині! Щоденно, стрінувши наших знайомих, питаємося: "що нового?" - Тим питанням немов молимо їх, щоби сказали щось нам на потіху - та розчаруємося, бо запитання відповідає нам тим самим питанням! маємо гризоти загальні, гризоти особисті, а потіхи нізвідки! Чи на правду нізвідки?! Чи нема нікого, щоби піддержав наші сили? Є! - А ним є Бог! До нього звертаємося в молитві за порадою, потіхою, піддержкою! Відний цей чоловік, що не вміє чи не хоче молитися! Його життя - це безпросвітня темрява. Він як зблукана людина чекає на роздоріжжі, бо не має в кого порадитися, що йому робити, куди йти!

Людина без молитви - в додатку відірвана

від рідної землі -- не може довго вдержати; попадає в розпуку!... Чи туди дорога для членів Братства, для дітей Божих, для християн? Ні!! "Просьте, а дасться вам, шукайте а знайдете; стукайте а отвориться вам. Бо кожний, що просить, дістане; а хто шукає знайде, а тому, що стукає, отвориться. Бо хто з вас людей є /таким/ чоловіком, що коли його син попросивби в нього хліба, подав йому камінь; або коли попросивби риби, подав йому змію. Коли отже ви, лукаві, змієте добро робити вашим дітям то оскільки більше Вам Отець Небесний дасть добро тим, що його просять" /Мт. VII, 7-11/. Ми про це знаємо, ми тим живемо тому й ми далекі від зневіри від розпуки!

Коли розходиться про наше добро, то цей, що сказав нам звертається до Нього словами:

"Отче наш" -- все нас вислухає! Погляньмо на його слова, і запишем їх у своєму серці і користаймо з них в житті.

"Кажу вам: про що небудь ви в молитві попросите, вірте, що одержите і буде вам" /Мрк. XI. 24/.

"Просьте а дістане щоби радість ваша була повна". /Лк XVI. 23/

"І чого попросите в м. йому імені це зроблю" /Лк. XI. 13/

"Коли перебуватимете в мені, а мої слова перебуватимуть у вас, то чого схочете просить, і станеться вам." /Лк XV. 7/

"Завсєди молитесь". /I Сол. V 17/.

Чи не досить нам, куди маємо звертатися, на бурхливому і несповному морі нашого життя. Чи вже знати/мемо, до кого звертатися за потихою і порадом? А чи дійсно сила молитви така велика? Історія нового зв'язу потверджує це. Переполохані Апостоли, після смерті Учителя не знають, що їм почати. Одно що знають, це:

"Всі вони перебували єдинодушно на молитва і пресьбах." /Дян I. 14/.

"А коли вони молилися, затряслася місце де вони були зібрані і налетіли всі Св. Духом" /Дян IV 31/. І вже знали що почати і вже мали відвагу.

А в сумніві, чи можна приймати поган до Христової Церкви, молитесь св. Петро і час молитви дістав в казівку, що мав робити /Дян XI/. А коли св. Петра всадили в в'язницю за преслєдування Христа, ціла тодішня церква молитесь за його звільнення і одержує це просить. Ангел чудесно звільняє св. Петра.

Хто дав силу мученикам 10-ти переслєдувань римських, як не молитва? Хто довів стільки людей до арешту святости як не молитва? Чому наш народ говорить, що "молитва ламить залізо і з дна моря спасає".

Бо в молитві сила!

І дивно що Християни братчики, так мало молитесь. Деякі так нерозумно йдуть на найкращу молитву й жертву, Службу Богу! а св. Павло упоминає: "упомнаю тебе перед всіма справами приносити просьби, молитви, в'язання, подяки... щоби ми могли провдати спокійне життя" /Тимотей/. Однак молитва молитва не рівняється. Деякі моляться але так, що це лиш робить вражі їм молитви. Бо в нутрі вони розсіяні. До них говорить св. Кипріяні "Як можеш вимагати щоб тебе вислухав Бог, коли ти себе сам не слухаєш". Знаємо з життя Іс. Хр. що прохання жінки Кананойки, сліпороджених, прокажених, блєснуватих, Марії і Марти та других десятків і соток увінчалися успіхом. Чи ми гірші від тамтих? Ні! Всі ми діти одного і того самого Бога. Просім, молимося і сажам в віру в імя Ісуса а сповнитесь те, що сказав пророк Давид: "Як я в'язав Господа, він мене вислухав. В терпіннях зложив мені дорогу і в котрім будь дні я в'язу тебе, Ти мене вислухаєш Боже і збогатиш мою душу крєпєстю і силою" яких нам так дуже тепер потрібно.

СВ. ІЛЛІА - ПРОТИ ВААЛА.

Д.8. Обходить наша церква пам'ятку великого старозавітного пророка Іллі. Наш народ любить того Святого. Перша церква в Києві була під покровом св.Іллі. Пригадаймо собі дощ з його життя. Мив він в часах великого занепаду віри в жидівському народі за панування безбожної Ізабелі. Ним опікувався Господь Бог в окремий спосіб. То круки приносили йому хліб а воду пив з потоку Харад, то пшклувалася ним вдова зі Саронти, то ангел приносив йому поживу в пустиню перед його далекою дорогою до гори Корив. Велика була діла св. Іллі. Та чи не найбільшим його ділом було призернення ізраїльтян віри правдивого Бога. Нам прийдеться чинити відважний голос св. Іллі. Не скажемо що ми стратили віру а кланяємось мамоні Ваалові, але мусимо ствердити в поведінні багатьох наших скитайців, що віра у них дуже млява, в практиці її не видно /хвиба в тому що покликуємось що не вертаємся "на рідну" бо там є переслідування релігії/. Чи життя багатьох наших скитайців оправдує їх твердження, що вони хочуть жити по вірі і з віри?

Стверджує нині цілий світ, що після війни виклярується два ідеологічно протилежні собі табори, між якими мусить прийти і прийде до зудару а се: Христова Церква і воюючий комунізм. Е якийсь час і треба буде станути в котрємусь з тих таборів. Не буде неутральних. Всі муситимуть себе кудись поставити. І тут приходить нам на думку слова Спасителя: "Не можете служити двом панам: Богові і мамоні" і номов далекий старозавітний відгомін слів Христа в заклику св. Іллі: "Як довго будете храматися на обі сторони? Якщо Господь є Богом то йдіть за ним а коли Ваал ідіть за ним!" /III кор. XVIII, 21/. Не віри.

Во жиди йдучи за приміром Ахава й Ізабелі почали поклонятися божкові - Ваалові. Однак ще хиталися, чи добре вони роблять, хоч в практиці вже перейшли на поранство. Тоді виступає св.Ілля. "Я лиш сам остав в Божих пророків; а Ваалових пророків є чотириста п'ятдесят. Нехай дадуть нам двє телят. Вони /Ваалові пророки/ хай порубають теля і положать на жертвник, але огня хай не підкладають, а я це саме зроблю. Після того хай кличуть своїх богів і я покличу свого. Чий Бог виле вогонь і спалить жертви - цей правдивий Бог. І згодилися люде... І вибрали ваалові жерці теля і приготували, по умові і кликали від ранку аж до полудня: Ваале, вислухай нас! Але наслідку не було. Кале полудня насміхався Ілля: кличте голосніше, бо ж Ваал ваш бог, тільки може задумався, або забавляється, бо є в дорозі або спить; кличте і збудить його. І кликали і кричали і ножами різали себе, щоб крик був сильніший. А коли минуло й полудне а Ваал не відзивався сказав св. Ілля до народу: Приступіть до мене. І приступили. Тоді поправив св.Ілля жертвник, викопав довкола нього ширкий рів, казав на порубане теля і на жертвник видити з рази по чотири ведра води так що все було мокро і рів, що був навколо, наповнився водою. Вкінці звернувся св. Пророк до Бога: Господи, Боже Авраама, Ісаака і Якова. Хай пізнають нині люди, що ти є Богом, а я Твоїм слугою, що все це я зробив задля Тебе. Вислухай мене, Господи, вислухай, щоби пізнали люди, що Ти є Богом, і щоби навернули свої серця до Тебе. Тоді впав огонь з неба і спалив жертву і дрова і камінь і пророк; а воду, що була в ріві висушив.

Кали це побачив народ упав на свої обличчя і закликав: Господь - Пан, є Богом" /III Кор. XVIII, 21-29/.

Різними дорогами провадив і провадить нас Господь Бог. Майже кожний і кожда з нас вмієби сповісти зі свого життя, як то чудесно укладав Бог його дороги. Скільки то було безвихідних ситуацій, а Бог всетаки врятував. Скільки то ми обіцяли: хоч малювку

вісточку про дорогу всебу а моя вірність для Тебе, Боже, буде аж до смерті! Так що з того. Добро збувається! Ми не раз бачили чуда, а й тепер бачимо собі - власними очима і чомусь так тяжко нам, поза першим окликом, визнати: Господь є нашим Богом!

Чудо, що його зробив Бог за молитвами св. Гліб, поділяло на ізраїльський народ.

Він знищив ідолівих прорків і перестав кланятися бездушним божкам. А ми, що бачили вже й більші чуда, храмами і не знаємо на котру стати і Богом! Євчка і мам ні старок; і формалістична молитва і таке саме відвідування Церкви і таке саме християнське життя, про людське око - і поклин мамони: лизивству, паскарству, обманам, клеветам, розпусті, ривості, дезаховуванні заповідей, сухість в прийнятті св. Таїн і т.д.

Братчику, Сестричко, Християнино!

Деки будеш "храмати"? Коли нарешті випростуєш свою життєву дорогу? Коли перестанеш бути фарисеем у відношенні до себе самого? - Ти тепер викинений з рідної землі, знайшовся на пустині і ти чужий. Маєш час застановитися і рішитися. Що робиш в тому напрямі? Не маєш часу? - Сам червонієш на таке питання! А може "ще маєш час"? Послухай:

Одного разу зібрав сатана своїх слуг на нараду: "Як будете ловити дітей до мого царства?" - питає сатана. Один зі злих духів відповів: я скажу їм: "Гришіть, бо Бога нема" -

"Що добра це спокуса, з ни не повірять, бо їх разум скаже їм: Бог є!" Другий злий дух сказав: Я буду говорити: "Гришіть, бо зі смертю все скінчиться". - "І ця спокуса не добра, бо вони бояться смерті" - відповів сатана.

Третій злий дух сказав: Я буду їм говорити: "Гришіть, а на пелюду маєте час.

"Що добра спокуса" - відповів сатана.

Ось такій спокусі довіряє багато людей. "Що маю час на пелюду ще не змираю" - так говорить чи думають люди, хоч не знають скільки ще мають того часу! Будьмо рішучі в такій важній справі! - або "Господь є нашим Богом, тоді ідім за ним; або - на власну відповідальність - рішилися, що Ваил - мамона є нашим Богом, і ідім за ним. Будьмо лицарська зі собою і своїм оточенням! Здекларуємо себе або як слуги і воїни антихриста або як слуги і воїни Христа.

"Не можете служити двом панам".

О. -во

Св. Борис та Гліб.

Св. Володимир Великий помираючи 1015 р. оставив 6 дорослих синів. Київським князем став найстарший з них Святополк. Був він недоорою людиною, честилюбний та жадний влади. Ожениий з польською князівною ще до смерті батька хотів з ним воювати при допомозі польського князя. Боявся що Володимир не його а Бориса зробив своїм наслідником в Києві. Ніх дить-

ми Володимира В. не було великої любови - це були діти не одної матері - а Володимир найбільше любив двох наймолодших Бориса і Гліба, синів візантійської царівни.

Вони одержали дуже старанне виховання в християнському дусі - і з малку були дуже побожні. Кияни любили Бориса, та дуже багали його бачити на великокняжому престолі. Навіть по смерті Володимира, коли Святополк став київським князем просили воли Бориса, щоб ішов до них княжити. Але Борис без вагання відкинув цю пропозицію, мовляв він не піднесе руки на старшого брата. Інакші погляди мав Святополк. Він бачив що його не люблено, боявся за свій престол - а що вихований був зразу в поганстві, - не мав ніяких сентиментів - рішив позбутися раз на все невігідних ривалів - а саме убити їх. Прещень його тесть король польський Болеслав так само поступив зі своїми природними братами. Першою жертвою був Борис - його ж кликали кияни на київський престол. Святополк закликав своїх довірених та дав їм страшний наказ: "Ідть, убийте мого брата Бориса".

Вояки пішли до табору, бо Борис був тоді при війську, ввійшли до княжого шатра, та застали його при молитві. Вони кинулися на нього зі списами та його убили.

Така сама доля стрінула другого сина візантійської царівни - Гліба - його напали Святополкові посланці в човні, яким він їхав зі Смоленська до Києва та мечами забили його. Опісля убив брат - Кайн ще і третього брата Святослава в долині Олору в Галичині.

Але не довго тшився братовбивець київським престолом. Обурені кияни радо прийняли Ярослава на київський престол а Святополк, номимо польської помочи мусів з Києва утікати.

Тяжко відпокутував він за свої злочини за вбивство братів та за те що чужих привів проти рідного краю. Господь Бог помішав йому розум. Не мав спокою, сумління гризло нещасного, не міг собі ніде знайти місця - блукав по Польщі та Чехії і десь там на чужині марно загинув.

За мученицьку смерть церква признала князів Бориса та Гліба святыми. Небагом гроби святих мучеників прославились численними чудами. Зразу мощі їх складені були в дерев'яній церкві в Вишгороді - але пізніше князь Володимир Мономах поставив в Вишгороді кам'яну церкву і у травні 1115 р. відбулося святочне перенесення мощей до нової церкви. На святі був митрополит, кілька єпископів, світське і гарне духовенство та так багато народу, що покрили город і заборолу, аж страшно було глядіти".

Домовини святих покляли старим україн. звичаєм на сани, а князі і духовенство перетягли їх з святочною процесією до нової церкви. Народ напер на поход такою юрбою, що поломив по дорозі огорожі. Але князь Мономах дав добру раду. Веде в кидати в юрбу срібні гроші і кувні дорогих матерії, хочаби звернути увагу в іншу сторону.

Думки князів не були одозгідні - що до того, як пошанувати святих. Володимир Мономах радив поставити домовини серед церкви й над ними побудувати срібний терем, інші князі хотіли похоронити мощі в окремій коморі збоку церкви. Коли князі не могли погодитися, духовні порадили кинути жереб, говорячи: "Де схочуть мученика, там їх постав мо".

Жереб рішив проти думки Мономаха. Тоді зложили мощі обох мучеників в окремій коморі.

Мощі обох мучеників були у нас найбільше почитані. Пізніше мощі св. Гліба перенесено з Вишгороду та похоренено в Смядині під Смоленском.

Наша церква обходить пам'ять святих мучеників дня 6 серпня а по старому стилі 24 липня.

" ГОСПОДИ ДОБРО ЕСТЬ НАМ ЗДЕ БЫТИ! "

Щоби скріпити віру апостолів у своє посланництво і Божество, Ісус Христос взяв зі собою Петра, Якова і Іоана на гору Тавор і тут почав молитися. В часі молитви змінилося його обличчя і засяло як сонце, а одежа стала біла як сніг. І тоді з'явилися біля нього два старозавітні пророки, Мойсей і Ілля і розмовляли з ним про його смерть, яку мав понести в Єрусалимі. А ця велич Претворення Господнього так поділила на апостолів, що один з них св. Петро сказав: "Господи, добре нам тут бути! Якщо хочеш, поставимо тут три шатра, одно для Тебе, одно для Мойсея, одно для Іллі"

І коли він се говорив, оточив світлий облак Ісуса і пророків. Апостоли злякалися, впали до землі і почули голос, що говорив: "це є мій Син улюблений, котрого я собі сподобав, того слухайте"

І на цьому закінчилося се дивне і чудесне явище. Схвилюваних апостолів Ісус Христос успокоїв і опісля всі вони разом сходили мовчки з гори. Можливо що апостоли щойно тепер вперше збагнули і зрозуміли в чому лежить те добро, якого вони так прагнули в серці своїм і шукали. Людське життя надто загадочне, надто повне різних нерозв'язаних проблем. У всім своїм змісті життя се ланцюх змагань-боротьби, успіхів і невдач, праці, терпіння, журби. А все разом змішається добре зі злим, приємне з болючим, радісне зі сумним, солодке з гірким. А у тім всім, людина все-таки шукає того вимріяного добра, шукає його всюди у всіх своїх обставинах від ранньої молодости до пізньої старости. Проте добро, річ незглядна. Добро в понятті заспокоєння наших зміслів річ не особливша і ніщо дивного, коли людина пробує вихопитися з цього хворобливого стану. Вона шукає добра постійного, тривкого добра, яке вповні її задоволилоб, радувало і ніколи не буденіло. Такого добра шукає кожний з нас, свідомо чи несвідомо і на щасття шлях-дорогу до цього добра відкрив нам Ісус Христос на горі Тавор.

"Господи добре є нам тут бути" - каже св. Петро. Перенятий одушевленням і радістю до Господа заявляє: якщо хочеш, поставимо тут три шатра, одно для тебе, одно для Мойсея, одно для Іллі. За себе і за своїх товаришів він в цім незвичайнім унесенні духа, забув. Та се зовсім правильне. Хто з Богом єднається, хто в Бозі знайшов своє найвище добро, цей перестав жити для себе, а живе для Бога і ближніх. А те добро, яке людина знаходить в Бозі і те добро яке вона творить для ближніх, переливається в серце, ясним небесним промінням радості, блаженства і щасття. Так чого більше треба людині на шляху її життя? Загадка, яку відкрив нам Ісус Христос на горі Тавор, скріплює нашу віру, щоб і ми шукали того добра тільки в Бозі як знайшли св. апостоли, коли пізнали його славу і Божество.

ЗОЛОТИЙ ГРУНТ.

Моя бабуся, хай з Богом спочиває, була того погляду, що всі люди мусять працювати і тому часто при столі зверталася до мене зі словами: Ти мушиш вчитися, вміти робити щось таке, що для людей булоб пожиточне; з глини, з дерева, з металю, або з якогонебудь іншого матеріялу. Се нелицьке молодій людині не знати жадного ремесла. Завжди стараєшся дати зі себе стільки, скільки можеш. Тому застановишся, чи вмієш зробити хочби звичайний простий стіл, сталець, миску, килим, глечик до кави, або взагалі щонебудь такого. І тоді бабуся міряла мене своїм глибоким допитливим поглядом і казала: Я знаю, що ти уважаєш себе писменником, але що з того? Кожного разу викурюєш при своїй писанині багацько папіросів і вже закоптив мені димом цілу хату. А тимчасом, краще воно булоб навчитися чогось реального, що можна бачити своїми очима, взяти в руку, користуватися ним і уживати з пожитком. Ось скажу тобі для прикладу одну гарну казочку:

Дав собі колись в Персії король, що мав одного сина, який влюбився в дочку чабана. І одного разу цей син прийшов перед батька і каже. Пане мій і Володарю! Я люблю дочку чабана і хотівби взяти її за жінку.

А король почувши це, каже йому: Я є королем, а ти є моїм сином і коли я вмру, тоді ти зістанеш королем. Отже розваж, як це може бути, щоб ти брав собі за жінку дочку чабана.

На це відповів йому син: Так, - я це знаю, мій дорогий батьку, але я знаю і це, що люблю цю дівчину і хочу зробити її королевою.

Колиж побачив король, що любов сина до одної дівчини не сталася без Божої волі, сказав: добре, я пішлю до неї своїх послів і нехай буде так, як собі бажаєш!

І король зараз поклав до себе одного слугу і сказав йому: Іди до дочки чабана і скажи, що мій син її любить і хоче взяти за свою жону.

Королівський слуга зараз пішов до дочки чабана і переказав її слова короля.

Однак дівчина не скоро дала свою згоду. Вона чогось застановилася, задумалася, а врешті питає: А яку роботу вміє королевич робити?

На це відповів королівський слуга, що її жених є сином короля, отже не має потреби щонебудь робити, чи працювати.

Але ці слова не задоволили дівчину. Вона хитнула невдоволено головою і каже: Скажи своєму королевичеві, що я доти не вийду за нього заміж, доки він не навчиться якоїнебудь роботи.

На цьому їхня розмова закінчилася. Слуга повернувся до короля і повторив йому відповідь дочки чабана. Тоді король покликав до себе сина і сказав йому: дочка чабана, бажає, щоб ти навчився якогонебудь ремесла, інакше не піде за тебе. Отже чи і тепер хочеш її взяти за свою жону?

Так - відповів рішучо королевич. Я буду вчитися плести зі соломомати і таки з нею оженися.

І додержав свого слова королевич. Він взявся плести мати за різними взорами, прикрашував різними фарбами і взорами і в протязі трьох днів, виплів одну прегарну мату. І тоді королівський слуга взяв її і приніс дочці чабана і сказав: Ось ця мати, це робота королевича.

А дівчина, коли побачила цю мату зраділа і тепер вже не було перешкоди їм побратися. Вона зараз пішла в королівський двір, тут зробили їм величаве весілля і таким способом дочка чабана стала жінкою королівського сина.

Однак одного дня, каже мені бабуся, цей королевич пішов на прохід дорогою на Бардаг і вступив до придорізної гостинниці.

В гостинниці було чисто, приємно і холодно, так він сів біля стола і відпочивав. Не знав королевич, що ця гостинниця була пристановищем

розбійників і злодіїв, які зараз напали на нього, обезвладнили і вкинули до темного підвалу, де було вже багатьох самих визначніших мужів міста. Тут ці розбійники товстиших вибирали і вбивали з їхнього м'яса варили страву і нею годували худших і в цьому почували свою найбільшу приємність. На щастя королевич був з них всіх найхудший, тому поки що його життя не було zagrożене. Рівнож розбійники не знали, що він є сином перського короля.

Однак королевич все таки пробував ратуватися, бо життя кожному дороге і він сказав до розбійників: я є мистцем від плетення мат і мої солом'яні мати мають велику вартість. За них можете одержати гарні гроші.

Розбійники, дізнавшись про це, зараз принесли йому солому і приказали плести мати. Таким чином королевич взявся до роботи і в трьох днях виплів три прекрасні мати і порадив їм, щоби зараз віднесли їх до перського короля, який за кожну мату заплатить їм найменше сотню золотників.

Розбійники послушали і віднесли мати до королівської палати. А король, коли їх побачив, пізнав, що вони є роботи королевича. Тому зараз приніс ці мати до дочки чабана і сказав: ці мати принесені до моєї палати; і їх зробив мій син що недавно пропав.

Тоді дочка чабана, взяла кожну мату до рук, довго приглядалася і побачила в орнаменті мати, кілька знаків в перській мові, написаних її мужом. Цими знаками, королевич повідомляв про місце свого перебування і просив про рятунок. І це вона зараз переказала королеві.

І король, каже бабуся, вже не зволікав, а зараз вислав туди багато воїнів і вони оточили гостинницю, всіх розбійників вилунали, а королевича освободили.

А королевич, коли повернувся до батьківської палати, впав до ступ своєї дружини, поцілував її в ногу і сказав: моя люба подруго, тоді єдиний завдячую, що я остався ще при житті. А король, коли це почув був дуже радий з мудрої подруги свого сина.

Так отже бачиш, добавила моя бабуся, чому кожний чоловік без винятку повинен вчитися якогонебудь ремесла.

Та про це, я вже також не сумнівався і тому сказав до своєї бабусі: Так це правда. Безуслівно кожна людина повинна вчитися якогонебудь ремесла. На щастя, я вже заробив стільки грошей, що куплю собі пилю, молот і кілька дощок і буду пробувати зробити собі сам, стілець або шафу на книжки.

Переклав У. П.

М и в церкві .

Маємо в Ляндсгуті, призначену виключно для нас - українців, каплицю. Це не те, що наша рідна Церква. Однак ми ті самі. Внесім до неї свій дух. Передовсім держімся припису нашого обряду, що не знав сидження в лавці в часі Богослуження, хіба для немічних і старших. Залишім для них лавки а молодші і сільні стіймо!

Не товпімся при дверях Церкви! Це наша звичка з дому бути "запорогцем" /за порогом в церкві! / або у входових дверях! Де причина - всі знаємо! Нераз під хорами багато вільного місця а у входових дверях неможливо пройти.

Будьмо точні - берім примір від німців! Памятаймо, що до нашої церкви приходять чужинці і "якими нас бачуть, так про нас думають і пишуть" - Проте наше поведення, наша молитва, наш всенародний спів повинен бути без закиду. Темперймо свій голос і зливаймо його в цілість - не співаймо "сольо"! Не критикуймо того, що нам не подобається, в церкві - а поза нею!

Придбаймо всі молитвенники і приходім з ними без стида, до церкви. Кожде Богослуження жертвуймо в якомусь наміренні - /робім це на початку Богослуження! /

Пристапаймо часто до св. Причастя /порівняйте нас з німцями! /

Оживім нашу церковцю українським духом - а хоч на хвилинку забудемо, що ми на пустині скитальщини.

З ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ.

СТАНІЦЯ САНІТАРНО-ХАРИТАТИВНОЇ СЛУЖБИ при греко-кат. апост. адміністрації відкрила свою канцелярію в Ляндсгуті від 9 червня на Вагнерстр. 9. Тут приймається сторони кожної днини від 9 рано до 1 год. полудня. діяльність станиці поширена на Ляндсгут і цілу його округу.

Завданням Станиці є: опіка над хворими, полоненими, воєнними інвалідами і сиротами, організування мед-саніт. курсів, амбуляторій, опіка над дітьми і уділювання всяких допомог потребуючим. Крім цього Станиця відкрила бюро листування і розшуків рідні за кордоном, особливо в Америці і Канаді.

З дотепершньої діяльності, Станиця удлила харчевих допомог 100 особам, розділила 1000 папіросів і дала допомогу в грошах біля 2000 Рм.

Тому й обо язком кожного парохіянина підтримати цю Станицю, щоб вона могла дальше продовжувати свою діяльність. Так вступаймо всі в члени С.Х.С. і спомагаймо її добро ільми датками. Членська вкладка виносить місячно 2 Рм. і одноразове вписове 5 Рм.

ДНЯ 19 СЕРПНЯ В ДЕНЬ ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЬОГО відбудеться в Ляндсгуті Канон.Візитаци. цьої днини відвідає нашу парохію і наші Табори, Ексцеленція о. Миколай Вояковский апост. Адміністратор і Візитатор для греко-кат. церкви в Німеччині.

ПЕРЕДШЛІБНІ ІСПИТИ! після прописів церкви молоді женихи мусять зложити перед шлюбом іспит зі знання релігії у свого пароха. Без цього іспиту не зможуть одержати церковного шлюбу.

В КАНЦЕЛЯРІЇ ПАРОХ.УРЯДУ можна набути: памяткові картки наших увязнених Епископів ціна 2 Рм. Енцикліку в справі переслідування нашої Церкви 2 Рм. прим. і молитвенники по 8 Рм. штука.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ В ПАРОХ. ЦЕРКВ.

В неділі і Свята рано чит. Служба о 8-ій і 9-тій год.
співана Служ. Вожа о 10-тій год.
вечірня о 5-тій год. попол.
В будні дні: год. 7, 7-30 і 8.

О г о л о ш е н н я

На будову памятника на могилі бл. п. Петра Вересюка зложили досі добровільні датки: Станиця Братства св. Рафаїла в Ляндсгуті 100 Рм, о. дядько Микола 20 Рм, сот. Лигмонт Олексин 50 Рм, Осадчук Михайло 20 Рм, Мигаль Григорій 50 Рм, Деркач Іван і Наталка 20 Рм, Кушнірчук Атаназій 20 Рм, Гунчак Григорій 20 Рм, Чорній Осип 50 Рм. Хто черговий?

Виділ Братства св. Рафаїла

Видає : Станиця Братства св. Рафаїла в Ляндсгуті
Редагує : К о л е г і я

Ціна : 1 Рм